

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 22 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1903

ΑΡΙΘ 47

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκῳ χρυσῷ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

+ Ὁ Διδυμοτείχου ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρόεδρος)
+ Ὁ Μ. Πρωτοδύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίης)
+ Ὁ Ἀρχιερατάρχης τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Ἐνεκεν τῆς γῆθς ἀγομένης ἐορτῆς τῶν Εἰσοδικίων
τῆς Θεοτόκου ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» ἐκδί-
δοται δῆμερον.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόνοια περὶ κλήρου—Ἀπαντήσεις αὐτοκεφάλων Ἐκκλη-
σιῶν—Τεκμήρια ἐδλαβῶν αἰσθημάτων—Ἐκκλησιαστικὰ χρο-
νικά—Δήλωσις—Παράρτημα: «Εὐαγγελικὰ διδάγματα».

ΠΡΟΝΟΙΑ ΠΕΡΙ ΚΛΗΡΟΥ

Οἱ μετὰ προσοχῆς διεξερχόμενοι τὰς παρ' ἡμῖν
ἐφημερίδας ἀπὸ τινων ἐτῶν ἀνέγνωσαν βεβαίως οὐκ
ὀλίγας διατριβὰς περὶ τοῦ ἐνοριακοῦ λεγομένου κλή-
ρου, τὴν τε τελείαν αὐτοῦ μόρφωσιν ἀπαιτούσας
καὶ τὸ καθήκον ὑποδεικνύουσας τοῖς ταγοῖς τῆς
Ἐκκλησίας περὶ βελτιώσεως τῆς ὑλικῆς τοῦ κλή-
ρου τούτου καταστάσεως καὶ τῆς ἀξιοπρεποῦς αὐ-
τοῦ συντηρήσεως, ὃ καὶ πρότρίτά τις τῶν ζηλω-
τῶν ὑπ' ὅφιν ἔχων ἐπέστειλε γνώμας τινὰς καὶ
σκέψεις τῇ συναδέλφῳ «Κωνσταντινουπόλει».

Γνωμῶν καὶ σκέψεων ἀριθμὸν οὐκ εὐκαταφρόνη-
τον ἀπὸ τινων ἐτῶν βλέπομεν δημοσίᾳ παρατατ-
τόμενον, τὸν δὲ σκοπὸν τῶν γραφόντων ἐπαινοῦν-
τες ὡς ἄριστον καὶ ὅσιον, παρατηροῦμεν ὅτι κατὰ
τὸ πλεῖστον πλεῖστα, ἐφικτὰ τε καὶ ἀνέφικτα, ζη-
τοῦντες ἀπὸ μέρους τοῦ κλήρου, καὶ τὴν γνῶσιν
πάντων καὶ συναισθήσιν καθηκόντων πολλῶν ἐπι-

φορτίζοντες αὐτῶν, καὶ συντήρησιν αὐτοῦ καὶ βίον
ἀξιοπρεπῆ ποθοῦντες, ἤκιστα προθυμοῦνται νὰ δι-
ατυπώσωσι καὶ τὰς τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ ὑποχρεώ-
σεις πρὸς τοῦτο καὶ τὸ κυριώτερον ὑποδείξωσι
πόρους ἀσφαλεῖς καὶ μονίμους, οὓς ὁ λαὸς δεῖν νὰ
ἐξασφαλίσῃ, ἵνα μὴ φανῇ ζητῶν ἀδύνατα, ἵνα μὴ
δειχθῇ φρονῶν ὅτι ὁ ἐπιβάλλων ὑποχρεώσεις ἐτέ-
ρω οὐχὶ δὲ καὶ ἑαυτῷ καθήκοντα ζητεῖ νὰ συνάψῃ
ἐτεροβαρὴ συμβόλαια, βεβαίως ὄχι δίκαια.

Τὸ ἐλεεινολογεῖν τὴν οὐκ ἀξιοπρεπῆ τοῦ ἐνορι-
ακοῦ κλήρου θέσιν οὐδενὶ δυσχερὲς τῶν γνωσκόν-
των γράφειν οὐδεὶς δὲ τῶν εὐφρονούντων καὶ τὴν
ἀγίαν Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτῆς σε-
βομένων καὶ τιμώντων δύναται ν' ἀνεχθῇ τὴν οὐκ
ἐπιζήλον κατάστασιν τοῦ κλήρου τούτου, καὶ ἐπαι-
νετός ὁ τοιοῦτος· ἀλλ' ἐν τούτοις οὐδεὶς ἀμερόλη-
πτος ἐλεεινολογεῖ τὴν ἀφροντισίαν τῶν τὰ κοινὰ
πραττόντων καὶ τὴν ἀμέλειαν ἐν τῷ κεφαλαίῳ
τούτῳ· διότι οὐδέποτε δύναται νὰ κληθῇ μέριμνα
καὶ φροντίς τὸ ταλανίζειν τὴν ὑλικὴν κακοδαιμο-
νίαν τοῦ κλήρου καὶ τὸ ζητεῖν βελτίωσιν ὑλικὴν,
βελτίωσιν ἠθικὴν, διότι μόνη τῶν ὑλικῶν πόρων ἡ
ὑπόδειξις καὶ ἡ ἀπὸ κοινοῦ συνεργασία τῶν λογά-
δων τοῦ γένους καὶ τῶν ὧδε κάκεϊσε, ἔργῳ τε καὶ
λόγῳ, φιλογενεῖα καὶ εὐσεβεία, προεχόντων, καὶ
πρακτικῶ πνεύματι διακρινομένων, ταῦτα συντε-
λεστικά γίνονται πρὸς πραγμάτωσιν εὐσεβῶν καὶ
φιλοπατρίδων πόθων.

Θέλουσι τὸν ἱερέα ἀπερίσπαστως ἐπιτελοῦντα τὸ ἱερὸν αὐτοῦ καθήκον καὶ ζητοῦσιν ὅσια μὲν ἀλλ' ἀδύνατα, καθὼς ἔχουσι τὰ πράγματα νῦν. Ἐν τῷ ναῷ δέον ὁ τοῦ Ὑψίστου λειτουργὸς μακρὰν πάσης γειρᾶς σκέψεως νὰ ᾖ ποστηλωμένος τῷ Πλάστῃ δεόμενος ὑπὲρ τῶν ἰδίων τε καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων, ἐκτὸς δὲ τοῦ ναοῦ εἰς οὐδεμίαν νὰ ἐρχηται συναλλαγὴν πρὸς τοὺς χριστιανοὺς ἐνορίτας αὐτοῦ, μήτε νὰ ἐκπίπτῃ εἰς ἐξευτελισμοῦ βαθμίδα πρὸς πορισμὸν τοῦ ἐπιουσίου· ἀλλ' ἂν μὴ μισθοδοτῇται ἐπαρκῶς δυσκόλως ἐπιτευχθήσονται πάντα ταῦτα, πρέπει δ' ὁ χειροτονούμενος ἱερεὺς ἢ ν' ἀσφαλίζῃ ἐκ τῶν προτέρων ὑπὲρ ἑαυτοῦ πόρον δυνάμενον νὰ διαθρέψῃ ἑαυτὸν τε καὶ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ, ἢ νὰ μὴ προσέρχῃται εἰς τὴν τάξιν τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου ὁ μὴ εὐπορῶν, ὁ μὴ κεκτημένος περιουσίαν χρηματικὴν ἢ κτηματικὴν.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀφανίζεται τὸ καθήκον τῶν πιστῶν πρὸς συντήρησιν τοῦ ποιμένου, ὅπερ αὐτὸς ὁ Θεὸς ἐπέβαλεν ὡς «αἰώνιον νόμιμον» πρὸς Ἀαρὼν τὸν προφήτην λαλῶν καὶ τὴν ἀπαρχὴν τῶν προϊόντων τῆς γῆς «εἰς γέρας» αὐτῷ τε καὶ τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ καὶ τοῖς μετ' αὐτὸν δούσι· καὶ τοῦτο τὸ δικαίωμα τοῖς ἱερεῦσιν ἐπισυνιστᾷ καὶ συνεπῶς τοῖς πιστοῖς ἐπιβάλλει ὡς καθήκον ὁ τῶν ἐθνῶν ἀπόστολος, σειρὰ δ' εὐσεβῶν αὐτοκρατόρων ἀπὸ τοῦ ἱσαποστόλου μέχρις ἡμῶν ἐπεκύρωσε καὶ ἐξησφάλισεν, ἀφοῦ οὐδὲ δυνατὸν ἦν ἄλλως συντηρηθῆναι τὸν κλῆρον, οὐ μόνον νῦν, οὔτε πρὸ τριασάρων καὶ πέντε αἰώνων, ἀλλ' οὔτε καὶ προηγουμένως, ὅτε καὶ τῶν πρὸ τοῦ χριστιανισμοῦ ναῶν, καταλυομένων, καὶ τῶν αἵρετικῶν, καταδικαζομένων, καὶ τῶν ὁμολογητῶν καὶ μαρτύρων, ἄνευ συγγενῶν πλησιεστέρων, ἀποθησκόντων, αἱ κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι ἐκληρονόμου τὰς περιουσίας. Εἰ δὲ καὶ τότε, τοσαῦτα μὲν εὐνοϊκαὶ περιστάσεις ὑπὲρ τοῦ κλήρου συνεχεῖς ἦσαν, αὐτοκρατορικοὶ δὲ νόμοι καὶ νεαραὶ ἐπέβαλλον τοῖς ὀρθοδοξοῖς, ἐπὶ συντηρήσει τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν λοιπῶν κληρικῶν, εἰσφορὰς ἐκ προϊόντων τῆς γῆς καὶ ζώων καὶ χρηματικῆς τιнос ποσότητος καὶ εἰς αὐτὰ τὰ μικρότατα χωρὶα τὰ ἔχοντα μόλις εἴκωσιν οἰκίας, πολλῶ μᾶλλον ἐν τοῖς κάτω χρόνοις, ὅτε τῶν κατὰ μέρος ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν ἀπορφανισθεισῶν ἐκ πατρικῆς κληρονομίας, ὁ κλῆρος διατελεῖ πενέ-

μενος ἀπὸ πολλῶν αἰώνων καὶ ποῦ μὲν μόλις ἀποζῶν, ποῦ δὲ γλίσχρα κερμάτια πρὸς διατροφὴν ἀπολαμβάνων μετὰ ταπείνωσιν ἀναξίαν λειτουργῶ τοῦ Ὑψίστου.

Πόσοι σήμερον τῶν ἱερέων, ἐὰν περιορισθῶσιν εἰς τὸ ἱερατικὸν ἐπάγγελμα μόνον, ἔχουσιν ἐπαρκῆ πόρον ζωῆς, δυνάμενοι νὰ ἀπολαμβάνωσι τόσον ποσὸν κατὰ μῆνα, χιλιάγροσον, φέρ' εἰπεῖν, ἢ ὅσον ὁ τελευταῖος ὑπάλληλος καταστήματος πρώτης τάξεως! Καὶ ἐν τούτοις δέον νὰ μισθοδοτῶνται ἐπαρκῶς, πρὸς ἀπερίσπαστον μὲν ἐπιτέλεσιν τῆς ἱερᾶς αὐτῶν διακονίας, πρὸς ἀξιοπρεπῆ δὲ συντήρησιν, ἣν ἐπιβάλλει λόγος εὐσεβείας καὶ λόγος ἐθνικῆς φιλοτιμίας. Ἀλλ' ἵνα τοῦτο γένηται, καὶ ἵνα περιορίσωμεν τὸν λόγον εἰς μόνον τὸν κλῆρον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀπαιτοῦνται δισχίλια κατὰ μῆνα τουλάχιστον λίραι, ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ὑπάρχουσιν ἐνορίαι τινές, στερούμεναι μὲν ἐνοριτῶν, ἀλλὰ στερούμεναι συνεπῶς καὶ πόρων, καὶ τοῦτ' αὐτὸ πτωχεύσασθαι ἢ δι' ἑλλειψιν κτημάτων ἢ διὰ παρακμὴν τῆς ἱστιοφόρου ναυτιλίας, ἥς ἐνεκεν οἱ ἱερεῖς παραλίων ἐν τῷ Βοσπόρῳ ἐνοριῶν μόλις συντηροῦνται!! Καὶ οἱ κοπτόμενοι λοιπὸν ἐπὶ τῇ εἰσπράξει τῶν εἰσοδημάτων τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου δι' ὧν γινώσκωμεν μέσων ἀναγκασθήσονται νὰ συνομολογήσωσιν ἡμῖν ὅτι διὰ τοῦ συνήθους δίσκου καὶ τοῦ γραψίματος ἐξακολουθήσουσιν, ἴσως ἐπὶ μακρὸν ἔτι, συντηρούμενοι οἱ κατ' ἐνορίας ἱερεῖς, στέργοντες τὰ παρόντα καὶ τὰ βελτίω σὺν ἡμῖν ζητοῦντες. Ἀλλὰ τὰ βελτίω ταῦτα συνίστανται πρώτιστα πάντων εἰς τὴν ἐκ μέρους τῶν εὐσεβῶν ἐν ἐκάστη ἐνορίᾳ χορηγίαν τῶν τοῦ κλήρου συνήθων δικαιωμάτων καὶ τακτικῶς μὲν ἀλλὰ καὶ ἀγογγύστως ἐν τινι μέτρῳ φέροντι χαρακτῆρα εἰ οὐχὶ γενναϊότητος καὶ ἀθρόνης, ἀλλὰ τουλάχιστον ὄχι γλισχρότητος. Τὸ τοιοῦτο δυνατόν ἐστιν εἰ οὐχὶ εἰς πάντας, ἀλλὰ βεβαίως εἰς τοὺς περισσότερους τῶν κατοίκων ἐκάστης ἐνορίας.

Οἱ πλείονες δὲ οὗτοι, τὴν μᾶλλον ἀνεπτυγμένην καὶ τὴν ἐν πᾶσι προηγμένην τάξιν ἀποτελοῦντες, ἔχουσι καθήκον νὰ ἐξασφαλίσωσι μονίμους ἐν τῇ ἐνορίᾳ αὐτῶν πόρους, ἀπὸ κοινῶς σχεπτόμενοι καὶ συναπορατίζοντες τὸ πρέπον, ὡς ἡ Ἐκκλησία θέλει καὶ προβλῇ. Ἀλλ' εἴ τι ἂν ἡ Ἐκκλησία κρίνῃ

καλόν, δέον καὶ νὰ ἐφαρμοσθῇ τοῦτο ἀπροσκόπτως, καὶ πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ σωτηρίου καὶ λυσιτελοῦς καὶ πρέποντος ἀνάγκη νὰ συμπράξωσιν ἀπὸ κοινοῦ πάντες· ἔσται δὲ μέγα κέρδος, τό γε νῦν, καὶ οἷον ἔργου ἀρχομένου πρόσωπον τηλαυγές, ἐὰν συνυμολογήσωσιν οἱ κατ' ἐνορίας προέχοντες ὡς ἀναπόδραστον αὐτῶν καθήκον τὸ συνεργῆσαι ταῖς τῆς Ἐκκλησίας σκέψεσι καὶ ταῖς ἐνεργείαις, διότι καλὴ τις ἀπόφασις περὶ θεραπείας ἐθνικῆς ἀνάγκης πρέπει ν' ἀπρρρέῃ ἐκ τῆς σκέψεως καὶ τῆς προαιρέσεως τοῦ λαοῦ, συνεργούντος ταῖς ἀποφάσεσι τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ ἀποδεχομένου· διότι, δυστυχῶς, πᾶσαι σχεδὸν αἱ ἐνορίαι στεροῦσι μέχρι τοῦδε τὴν ἐπὶ τούτῳ σκεπτομένην Κεντρικὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν τῶν ἀπὸ πολλοῦ ζητηθεισῶν πληροφοριῶν, ἀπαιτεῖται δὲ μελέτη καὶ γνώσις σύντονος τῶν κατὰ τόπους ἀναγκῶν καὶ τῆς τοιαύτης καὶ τοιαύτης καταστάσεως, ὥπως ἀποφασισθῇ τι μόνιμον καὶ στερεὸν καὶ ἀσάλευτον, θεραπεῦον ἀνάγκην κοινὴν, ἱκανοποιῶν πόθους κοινούς. Ἀπαιτοῦμεν ὅμως πρὸς τοῦτο τὴν κοινὴν πάντων ἐν γένει συναντίληψιν, καὶ οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἔχομεν ὅτι τὸ κακῶς ἔχον κατ' ὀλίγον ἐπανορθωθήσεται, πρὸς δόξαν τῶν εὐσεβῶν ὁμογενῶν, ὧν ἄριστον ἔσται γνῶρισμα τὸ καὶ λέγειν ἀλλὰ καὶ πράττειν τὰ λυσιτελῇ καὶ σωτήρια.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Ἐγκρίσει συνοδικῇ ἐκδίδομεν ἐν τῷ μετὰ χειρὸς φύλλῳ περίληψιν τῶν ἀπαντήσεων τῶν ἀγιωτάτων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν πατριαρχικὴν καὶ συνοδικὴν πρὸς αὐτάς ἐπιστολὴν, ἣν ἐξεδώκαμεν ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 4 Ἀπριλίου. Ὑπ' ὅψιν ἔχομεν τὰς ἀπαντήσεις τῶν Ἐκκλησιῶν 1) Ἱεροσολύμων, 2) Ρωσσίας, 3) Ἑλλάδος, 4) Ρουμανίας, 5) Σερβίας καὶ 6) Μαυροβουνίου.

*

1. Ἡ πρεσβυγενὴς Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων ἐν τῇ ἀπαντήσῃ αὐτῆς εἰς τὴν ἐγκύκλιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου χαρακτηρίζουσα τὰ ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιώτητος προβληθέντα τέσσαρα θέματα ὡς πολλῆς σπουδῆς καὶ μελέτης ἄξια καὶ εὐχαριστοῦσα τῷ παναγάρῳ Θεῷ τῷ διὰ τῆς Α. Θ. Π. εἰς ὑψηλὰς καὶ πνευματικὰς σκέ-

ψεις καὶ μελέτας αὐτὴν παρορμήσαντι, φρονεῖ τὰ ἑξῆς.

Α'. Οἱ ὀρθόδοξοι λαοὶ τότε ἀληθῶς συναντήσουσιν ἐν τῇ ἐνότητι τῆς πίστεως καὶ ἐν τῇ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπῃ καὶ ὁμονοίᾳ, ὅταν τὴν ἀλώβητον διατήρησιν καὶ διάδοσιν καὶ ἐπικράτησιν τῆς ἱερᾶς κοινῆς παρακαταθήκης τῆς πίστεως εἰλικρινῶς ἐπιδιώκωσι, μὴ γενόμενοι κενόδοξοι, μῆτε ἀλλήλους προκαλοῦντες, μῆτε ἀλλήλους φθονοῦντες, μῆτε τὴν εὐαγγελικὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ταύτην ἐμπεπιστευμένην ἀγίαν Ἐκκλησίαν ταπεινὴν θεραπαινίδα κοσμικῶν μελημάτων καὶ πολιτικῶν σκοπῶν ποιοῦμενοι. Αἱ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι δέον ἵνα ἀποφεύγωσι πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ψυχράνῃ καὶ παραλύσῃ τὰς ἀδελφικὰς αὐτῶν σχέσεις, πᾶσαν εἴτε ἄμεσον εἴτε ἔμμεσον ἐν ἀλλοτριῇς παροικίαις ἐπέμβασιν, σεβόμεναι ἐκάστη τὴν δικαιοδοσίαν τῇ· ἑτέρας καὶ τὰ τῶν Πατέρων ὅρια. Ἀλλ' ὁ τοιοῦτος ἀμοιβαῖος σεβασμὸς οὐδαμῶς ἀποκλείει τὸ ἀδελφικῶς συνεργάζεσθαι ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἱερᾶς διακονίας, ἀλλ' ἐπιβάλλει τὸ ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζειν, στενοτέρας καὶ οἰκειότερας καλλιεργεῖν σχέσεις, ἀνακοινοῦσθαι τὰ τε ἡδέα καὶ λυπηρὰ, λύσιν τῶν ἀπορουμένων ἐξαιτεῖσθαι καὶ καθ' ὅλου χεῖρα βοηθείας ἀλλήλοις ὀρέγειν ἐν πάσῃ πνευματικῇ καὶ ἠθικῇ καὶ ὑλικῇ ἀνάγκῃ. Ἀποτελεσματικωτέρα δ' ἔσται ἡ ἐπικοινωνία τῶν ἀγίων Ἐκκλησιῶν, ὅταν καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν συνέρχωνται ἀντιπρόσωποι τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν κατὰ σειρὰν ἐν τοῖς κέντροις αὐτῶν, ὥπως συσκέπτονται περὶ τῶν γενικῶν τῆς Ὀρθοδοξίας ἀναγκῶν καὶ προτείνωσι μέτρα ἀναγκαίου ἕνεκα εἰς θεραπείαν τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κακῶς ἐχόντων καὶ ὅταν δόκιμοι νέοι, μέλλοντες τῆς Ἐκκλησίας λειτουργοὶ καὶ ποιμένες, τακτικῶς παρ' ἀλλήλους ἐκπαιδεύωνται.

Β'. Προκειμένου περὶ τοῦ, ἐὰν τανῦν ἐπικαιρὸς κρίνεται προδιάσκεψις τις τῶν ὀρθοδόξων πρὸς ἀμοιβαίαν αὐτῶν μετὰ τῶν δυτικῶν καὶ διαμαρτυρομένων προσπέλασιν καὶ προπαρασκευὴν ὁμαλωτέρου πεδίου μελλούσης δογματικῆς συνεννοήσεως, φρονεῖ ὅτι οὐ τῶν ἀναγκαίων ἐστὶν ἡ κοινὴ περὶ τούτου σύσκεψις, διότι καὶ αὐτὴν τὴν χριστιανικὴν ἀγάπην καὶ τὸν ἀμοιβαῖον τῶν Ἐκκλησιῶν σεβασμὸν δυσχερῇ κατέστησεν ὁ προσηλυτισμὸς, τὸ μέγα τοῦτο ἐν τῷ χριστιανισμῷ σκάνδαλον, ὅπερ ἀνάγκη νὰ καταργηθῇ πρὸ

МЕЧНИКОВА

πάσης περὶ προσεγγίσεως τῶν Ἐκκλησιῶν διασκέψεως.

Γ'. Ἀλλ' ὅτι οὐ θεωρεῖ ἀναγκαῖον περὶ τῶν δύο μεγάλων τοῦ χριστιανισμοῦ ἀναδενδράδων, κατορθωτὸν κηρύττει περὶ τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν παλαιοκαθολικῶν, ὧν ἡ μὲν ἀληθὴ σεβασμὸν πρὸς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τρέφει καὶ ἐπιμελῶς τὸ τοῦ προσηλυτισμοῦ σκάνδαλον ἀποφεύγει, ἡ δὲ ἀνακηρύξασα ἑαυτὴν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἱσταμένην ἐγγύτατά ἐστι τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ. Τὴν μετὰ τῶν δύο τούτων Ἐκκλησιῶν προσέγγισιν ἡ καὶ τελείαν μεθ' ἡμῶν ἔνωσιν θεωροῦσα οὐ μόνον δυνατὴν ἀλλὰ καὶ ἀναγκαίαν, φρονεῖ ὅτι λυσιτελεῖς καὶ ἀποτελεσματικὸν ἠθέληεν εἶναι νὰ συγκροτηθῇ, εἰ δυνατόν, ἐπιτροπὴ ἐκ θεολόγων πασῶν τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἥτις συνερχομένη ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ πρωτοθρόνῳ ἐπισκόπῳ τῆς ὀρθοδοξίας νὰ συσχεθῇ καὶ καθορίσῃ καὶ διὰ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ὑποδείξῃ ταῖς Συνόδοις τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν τὰς βάσεις, ἐφ' αἷς δυνατὴ τυγχάνει ἡ ποθητὴ καὶ εὐκταία ἔνωσις, ἐχομένη τοῦ ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου τεθέντος κανόνος, «in necessariis unitas, in dubiis libertas, in omnibus caritas».

Δ'. Περὶ δὲ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ κρατοῦντος ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου φρονεῖ ὅτι οὐδὲν τὸ κωλύον ἀπὸ δογματικῆς ἀπόψεως τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν νὰ διατάξῃ τὰ τοῦ ἡμερολογίου ἐν ὁμοφωνίᾳ τῶν μελῶν αὐτῆς, συμφώνως πρὸς τὰ ἀληθῆ τῆς ἐπιστήμης πορίσματα, πρὸς τε εὐκολίαν ἐν ταῖς βιωτικαῖς συναλλαγαῖς καὶ εἰς δόξαν Χριστοῦ, καταδεικνυμένης καὶ ἐν τούτῳ τῆς ἐνότητος τῶν εἰς αὐτὸν πιστευόντων· θεωρεῖ ὅμως ἀσύμφορον νὰ γένηται τοῦτο πρὶν ἢ οἱ τῆς δύσεως χριστιανοὶ καὶ οἱ τούτων προεστῶτες θελήσωσι νὰ καταργήσωσι τὸ ὀλέθριον τοῦ προσηλυτισμοῦ σκάνδαλον.

2. Ἡ ἀγιωτάτη Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ῥωσίας, ἀπαντῶσα εἰς τὴν ἐγκύκλιον τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ταύτην μὲν χαρακτηρίζει ὡς «ἐγκεχαραγμένον φέρουσιν τὸν τύπον τοῦ συνήθους τῇ ἑδρᾷ τοῦ Χρυσοστόμου ὑπὲρ τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας ζήλου καὶ τῆς ἀδιαπτώτου περὶ τῆς σωτηρίας τῶν πάντων μερίμνης», τὰ

δὲ ζητήματα αὐτῆς θεωρεῖ ὡς εὐκαίρως τεθειμένα.

Α'. Καὶ πρῶτον μὲν ἀσπάζεται τὴν θεοφιλεῖ σκέψιν περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐδραιώσεως τῆς ἐνότητος καὶ τῆς ἐπευρύνσεως τοῦ κύκλου τῆς πρὸς ἀλλήλας ἐπικοινωνίας τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, φρονοῦσα ὅτι ἀρίστη ἐκδηλώσις τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ μακαρίας ἐπικοινωνίας ἠθέληεν εἶναι ἀναμφιβόλως αἱ τῶν ὀρθοδόξων ἐπισκόπων καὶ ἰδία τῶν προΐσταμένων τῶν Ἐκκλησιῶν συναθροίσεις καὶ ἡ ἄμεσος αὐτῶν «στόμα πρὸς στόμα,» συνδιάσκεψις περὶ τῶν ὑφισταμένων ἀναγκῶν καὶ ζητημάτων τῶν τὴν Ἐκκλησίαν διαταραπτόντων. Ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο ἥκιστα ἐστὶ πραγματοποιήσιμον, διότι αἱ ἅγαι Ἐκκλησίαι τυγχάνουσι κεχωρισμέναι ἀπ' ἀλλήλων διὰ τῶν ὁρίων τῶν κρατῶν, καὶ πᾶσα τῶν ἐκκλησιῶν πρὸς ἀλλήλας σχέσις θίγει κατ' ἀνάγκην καὶ σχέσεις διεθνεῖς, διὰ τοῦτο ἐπιδιωκτέα ἡ κατὰ τὸ δυνατόν προσέγγις καὶ ἐπικοινωνία διὰ τῆς τηρήσεως πρὸς ἀλλήλας διαρκοῦς καὶ ζωηροῦ δεσμοῦ ἀλληλογραφίας τε καὶ ἄλλων σχέσεων, διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς ἀδελφικῶν ἐπιστολῶν περὶ παντὸς χαρμοσύνης ἡ λυπηροῦ ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ βίῳ, διὰ τῆς ἐξαιτήσεως ἀδελφικῶν συμβουλῶν καὶ ὁδηγίων ἐν δυσχερέσι περιστάσεσι, διὰ τῆς μεταδόσεως καὶ εἰς τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας τῆς κτηθείσης ὑπὸ τινος πείρας περὶ τὴν διεξαγωγὴν ἐκκλησιαστικῶν υποθέσεων· ἰδίᾳ δὲ ἀναγκαία ἡ τοιαύτη ἀνταλλαγὴ γνώμων ἐν ζητήμασι κοινῆς ἐκκλησιαστικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἀφορῶσιν εἰς τὴν οὐσίαν τῆς πίστεως καὶ εἰς τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πολιτεύματος καὶ διοργανισμοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἐκάστη αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία ὀφείλει ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ αὐτῆς βίῳ νὰ τηρῇ πάντοτε τὴν μνήμην καὶ τὴν συναίσθησιν τῆς μετὰ τῶν ἄλλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐνότητος αὐτῆς καὶ ἐντεῦθεν νὰ ἐξαρτᾷ τὸ ἐχέγγυον τῆς ἀληθείας καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς. Μόνον οὕτω καὶ ἡ πίστις κρατύνεται, καὶ ὁ ἐκκλησιαστικὸς βίος ἐκάστης ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίας ζωογονεῖται καὶ εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ δύναμις τῆς ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ πίστεως ἐκλάμπει.

Β'. Περὶ δὲ τῆς σχέσεως τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πρὸς τὰς δύο μεγάλας τοῦ χριστιανισμοῦ ἀναδενδράδας, τοὺς λατίνους καὶ τοὺς

διαμαρτυρομένους, φρονεῖ ὅτι μεθ' ὅλας τὰς θερμὰς ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως εὐχὰς καὶ παρ' ὅλην τὴν τάσιν καὶ τὸν πόθον πρὸς αὐτὴν, ἐσμὲν ἐν τῷ παρόντι ἡναγκασμένοι ἵνα σκεπτώμεθα οὐχὶ τοσοῦτον περὶ ἀπαλύνσεως τῶν σχέσεων ἡμῶν πρὸς τοὺς χριστιανούς τῆς Δύσεως καὶ τῆς φιλαδέλφου προσελκύσεως τῶν κοινοτήτων αὐτῶν εἰς τὴν μεθ' ἡμῶν ἐνωσιν, ὅσον περὶ ἀκαταπαύστου καὶ ἀγρύπνου ὑπερασπίσεως τῶν τέκνων τῆς ὀρθοδοξίας ἀπὸ τῶν ἀδιαλείπτων ἐπιβουλῶν καὶ πολυειδῶν δελεασμάτων ἀμφοτέρων· διότι οἱ μὲν λατῖνοι ὑπὸ τῷ φαινομένῳ φιλειρηνικῷ πνεύματι καὶ σεβασμῷ πρὸς τὴν ἀνατολικὴν Ἐκκλῆσιαν αἰώνιον πόθον καὶ ὄνειρον τρέφουσι τὴν διὰ ποικίλων μεθοδειῶν σαγήνευσιν καὶ καθυπόταξιν τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς, οἱ δὲ διαμαρτυρόμενοι πολυειδῶς καὶ σκληρῶς κατηγοροῦντες τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλῆσι-
σίας, ἐκ κακῶς ἐννοουμένου ζήλου ὑπὲρ Χριστοῦ, οὐδενὸς φεῖδονται μέσου πρὸς διάδοσιν μεταξὺ τῶν τέκνων τῆς ὀρθοδοξίας τῶν ἰδίων πλάνων καὶ διασάλευσιν τῆς πίστεως αὐτῶν εἰς τὸ κύρος τῆς ὀρθοδόξου ἱεραρχίας καὶ τὴν ἀγί-
τητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως. Ὡστε ἀμφότεροί εἰσιν ἐν τῷ παρόντι ἀπροσπέλαστοι.

Γ'. Ἀλλὰ δέον νὰ ᾖ ἡ διάθεσις ἡμῶν καὶ σχέσις πρὸς τὴν ἀγγλικανικὴν Ἐκκλῆσιαν, καὶ ἡ προσοχὴ πρέπει νὰ δοθῇ εἰς τοὺς καλλίστους αὐτῆς πόθους, καὶ πᾶσα ἀδελφικὴ προθυμία νὰ ἐπιδειχθῇ εἰς συναντίληψιν διὰ παροχῆς ἐπεξηγήσεων, διότι αὕτη οὔτε προσηλυτισμὸν τῶν ὀρθοδόξων, πλὴν σπανίων ἐξαιρέσεων, ἐπιδιώκει, καὶ ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ προσπαθεῖ νὰ ἐκδηλώσῃ τὸν ἰδιαίτερον σεβασμὸν αὐτῆς πρὸς τὴν ἀνατολικὴν Ἐκκλῆσιαν, ταύτην καὶ οὐχὶ τὴν Ρώμην ὡς ἀληθὴ φύλακα τῶν πατρικῶν παραδόσεων ἀναγνωρίζουσα, καὶ ἐν τῇ μετ' αὐτῆς ἐνώσει τὴν ἑαυτῆς ζητοῦσα δικαίωσιν, καὶ ἀγαθὴν παρέχουσα ἐλπίδα περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς μετ' αὐτῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνώσεως. Ἀλλὰ γε σὺν πᾶσι τούτοις πολλὰ κἀνταῦθα πρέπει νὰ προηγηθῶσι καὶ νὰ διευκρινηθῶσι, πρὶν ἢ ἀποθῇ δυνατὴ ἡ σκέψις περὶ ὀρισμένου τινὸς διαθήματος ἡμῶν πρὸ πάντων ἀνάγκῃ ὁ εἰλικρινὴς πόθος τῆς ἐνώσεως νὰ γενικευθῇ παρὰ τῇ ἀγγλικανικῇ Ἐκκλῆσιᾳ, καὶ τὸ καθαρῶς καλθινίζον στοιχεῖον νὰ καταποθῇ ὑπὸ τοῦ διαυγοῦς ρεύματος τοῦ ἀπληλλαγμένου πάσης ἐχθρότητος πρὸς τὴν ὀρ-

θοδοξίαν. Τοῖς δὲ παλαιοκαθολικοῖς συμπαθοῦσα ἡ Ἐκκλῆσις τῆς Ρωσσίας καὶ τούτους θαυμάζουσα διὰ τὸν μέγαν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς συνειδήσεως ἀγῶνα καὶ παντοειδῶς συνεργοῦσα αὐτοῖς ἐν τῇ ἐπαινετῇ ἐρευνῇ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀληθείας, ἄρχεται ἤδη μετὰ τινος δέους εἰς τὸ μέλλον τοῦ κινήματος αὐτῶν ἀποβλέπουσα· διότι, ἐνῶ κατ' ἀρχὰς, ζώντων ἔτι τῶν στύλων τοῦ παλαιοκαθολικοῦ κινήματος, τὸ ποθαινὸν ἔργον τῆς ἐνώσεως ἐφαίνετο ἐγγὺς ὄν καὶ ἄνευ ἐκτάκτων δυσχερειῶν κατορθωτὸν, ἤδη φαίνεται δυσχερὲς, διότι τοὺς προαπελθόντας διεδέχθησαν νέοι ἄνδρες, ἐπίσης μὲν ἴσως εἰλικρινεῖς καὶ πλήρεις αὐταπαρνήσεως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὡσαύτως στεργοὶ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικότητι, δυσκόλως ἀνθιστάμενοι τῇ ἀφανεῖ μὲν ἀλλ' ἀκαταπαύστῳ ἐπιρροῇ τοῦ προτεσταντισμοῦ. Φρονεῖ λοιπὸν ὅτι ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλῆσις, μὴ τιθεῖσα τοῖς παλαιοκαθολικοῖς περιττὰ ἐμπόδια πρὸς τὴν ἐνωσιν δι' ἀτόπου φανατισμοῦ καὶ καχυποψίας, ἀλλὰ καὶ μὴ παρασυρομένη ὑπὸ τῆς εὐνοήτου ἐπιθυμίας τοῦ ἔχειν σοφοὺς καὶ χρησίμους συμμάχους κατὰ τῆς Ρώμης, ὀφείλει σπουδαίως καὶ ἐν συνειδήσει νὰ ἀναπτύξῃ αὐτοῖς τὴν ἑαυτῆς πίστιν καὶ τὴν ἀμετάτρεπτον πεποίθησιν ὅτι μόνῃ αὕτῃ ἀδιαφθόρως διεφύλαξε τὴν ὅλην παρακαταθήκην τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπομένως ἐστὶν ἡ Οἰκουμενικὴ Ἐκκλῆσις.

Δ'. Περὶ δὲ τῆς τροποποιήσεως τοῦ ἡμετέρου ἡμερολογίου ἀναφέρουσα ὅτι, ἐντολῇ τοῦ αὐοιδίμου αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ', συνεστάθη παρὰ τῇ αὐτοκρατορικῇ ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν πρὸς μελέτην τοῦ ζητήματος τούτου ἰδιαιτέρα ἐξ εἰδικῶν λογίων ἐπιτροπὴ, ἥς ὅμως αἱ ἐργασίαι οὐπω ἐπερστώθησαν, φρονεῖ ὅτι πρέπει ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ πράξει νὰ τηρηθῇ τὸ ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ἐφαρμοζομένης ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ μόνον τῆς πολιτικῆς χρονολογίας ἄνευ μεταβολῆς τοῦ πασχαλίου καὶ ἄνευ μετακινήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐορτῶν· διότι ἡ μεταβολὴ τοῦ πασχαλίου καὶ τῆς ὅλης ἐκκλησιαστικῆς χρονολογίας ἴσως συνεπαγάγει ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ βίῳ διασαλεύσεις τινὰς, μὴ εὐρισκούσας ἐν τῷ παρόντι ἐπαρκῇ δικαιολογίαν.

Ἐν τέλει παρατηρεῖ ὅτι λυπηρὸν φαινόμενον ἀποτελεῖ ἡ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλῆσιᾳ παρατηρουμένη στεῖρωσις ἀγάπης, χωροῦσα ἐνίστε μέχρι διαρρήξεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς

κοινωνίας, καὶ συνίστησιν ὅπως ἡ ἀγάπη ἡμῶν ἐπεκταθῇ καὶ ἐπὶ τῶν ἐν μέσῳ ἡμῶν ζώντων πεπλανημένων ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν ἀρχαίων χριστιανικῶν κοινοτήτων τῶν Νεστοριανῶν, Ἀρμενίων, Κοπτῶν κλπ. οἵτινες καίπερ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας κεχωρισμένοι τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας οὐδαμῶς ἀπώλεσαν ὅμως τὸν ἐκκλησιαστικὸν ὀργανισμόν καὶ τὴν ἱεραρχίαν καὶ εἰσιν ἐν πολλοῖς οἰκεῖοι ἡμῖν.

*

3. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπαντῶσα χαρακτηρίζει τὰ εἰς σκέψιν προτεινόμενα ζητήματα οὐ μόνον ὡς σοβαρὰ καὶ σπουδαῖα ἀλλὰ καὶ συνάδοντα τῷ πνεύματι τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιμελῶς δὲ καὶ μετὰ πάσης τῆς προσοκούςας καὶ δυνατῆς ἐρεῦνης εἰς ταῦτα ἐγκρίψασα, φρονεῖ τὰ ἑξῆς·

Α'. Ὅτι αἱ παροῦσαι καιρικαὶ περιστάσεις ἀκατάλληλοι εἰσι πρὸς ἐξέτασιν καὶ ἐπίλυσιν τοῦ ζητήματος τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν καθ' ὅλου, ἐπομένως πᾶσα σκέψις καὶ ἀπόπειρα εἰς πραγματοποίησιν τῆς τῶν Ἐκκλησιῶν ἐνώσεως ἀποβήσεται ματαία καὶ νῦν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, ἐφ' ὅσον ὑφίστανται τὰ πολλὰ καὶ διάφορα αἵτια, δι' ἃ αἱ μέχοι τοῦδε πρὸς ἐνωσιν γινόμεναι ἀπόπειραι οὐ μόνον ἐναυάγησαν, ἀλλὰ καὶ εἰς μείζονα διάστασιν τῶν Ἐκκλησιῶν συνετέλεσαν. Διὰ τοῦτο ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ὀφείλει, τό γε νῦν ἔχον, ἵνα ἀρκῆται εἰς εἰλικρινῇ πρὸς πᾶσας τὰς χριστιανικὰς Ἐκκλησίας χριστιανικὴν ἀγάπην, ἐκδηλουμένην ἐν λόگوις καὶ ἔργοις, μετὰ τῆς ἐλπίδος, ὅτι ὅ,τι παρ' ἀνθρώποις νῦν ἀδύνατον φαίνεται, ἔσται ἐν τῷ μέλλοντι δυνατόν τῇ θεῇ χάριτι.

Β'. Τοῦ λόγου δὲ ὄντος περὶ τοῦ συναφοῦς ζητήματος τῆς ἐνώσεως τῶν παλαιοκαθολικῶν, ἐπειδὴ, κατὰ τὴν γνώμην εἰδικῶν θεολόγων ἐγγύθεν τὰ κατ' αὐτοὺς γνόντων, οἱ παλαιοκαθολικοὶ οὐ μόνον πρὸς τὴν ἡμετέραν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐν οὐσιώδεσι δόγμασι διίστανται, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ἑαυτοὺς διατελοῦσιν ἐν πλήρει ἐνότητι καὶ ἀρμονίᾳ, διὰ τοῦτο ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐπέχει ἀποφῆναι περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς ἐνώσεως αὐτῶν μετὰ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἐμμένουσιν ἐν ταῖς ἀρχαῖς αὐτῶν καὶ ἐν πολλοῖς καὶ διαφόροις σπουδαίοις ζητήμασιν ἀορίστως καὶ ἀσαφῶς ἐκφράζονται.

Γ'. Ἡ δ' ἐπίλυσις τοῦ ζητήματος τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ ἀπ' αἰῶνων κρατοῦντος ἡμερολογίου φαίνεται μὲν ὀμαλωτέρα, ἐξαρτᾶται ὅμως ἐκ περιστάσεων καὶ συνθηκῶν ἐθνικῶν καὶ κοινωνικῶν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ζήτημα τοῦτο τοσοῦτον μόνον μετέχει θρησκευτικῆς καὶ θεολογικῆς σπουδαιότητος, καθ' ὅσον μετ' αὐτοῦ συνδέεται τὸ ἐορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τοῦτο, ἂν ἅπασαι αἱ κατὰ τόπους ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι πεισθῶσιν ὅτι αἱ περιστάσεις τῶν ἐθνῶν τῶν διαφόρων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰσι κατάλληλοι πρὸς μεταρρυθμίσιν τοῦ ἡμερολογίου ἄνευ διαταράξεως τῶν θρησκευτικῶν συνειδήσεων τῶν ἀπλουστέρων, δύνανται αὗται ἐν συνεννοήσει μετ' ἀλλήλων καὶ μετὰ τῆς πολιτείας ἐκάστης αὐτῶν νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν μεταρρυθμίσιν τούτου συμφώνως πρὸς τὰς προόδους καὶ τὰ πορίσματα τῆς ἀστρονομικῆς ἐπιστήμης.

*

4. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωμουνίας, ἀπὸ δοξολογίας τοῦ ἐν Τριᾷδι Θεοῦ ἀρχομένη, διότι ἐκ τε τῆς ἐγκυκλίου τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ ἐξ ἄλλων Αὐτῆς ἐπιστολῶν διεβεβαιώθη περὶ τῆς εὐαγγελικῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰλικρινοῦς ἀδελφότητος, τῆς συνδεούσης τὰ μέλη τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, μετὰ μακρὰ προοιμιῶδη, ἐν οἷς ἀναπτύσσονται τὰ πλεονεκτήματα τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἐν σχέσει πρὸς τὸν καθολικισμόν καὶ τὸν προτεσταντισμόν, καταντῇ εἰς τὸ συμπέρασμα.

Α'. Ἐπειδὴ οἱ δύο μεγάλοι βλαστοὶ τοῦ χριστιανισμοῦ, ἡ δυτικὴ Ἐκκλησία καὶ ὁ προτεσταντισμὸς, ἀποσπασθέντες τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ἔπηξαν ἐκάτερος ἰδίᾳ θεμέλια, ἐφ' ὧν ὀκοδόμησαν δογματικὴν διδασκαλίαν καὶ ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν καὶ πειθαρχίαν, ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, διὰ τοῦτο, ἐν ὅσῳ μένουσιν ὡς ἔχουσιν, ἡ ἀγία Ἐκκλησία τῆς Ρωμουνίας πιστεύει ὅτι ἐστὶ τῶν ἀδυνάτων νὰ εὐρεθῇ σημείον συναντήσεως ἡμῶν. Ἐπειδὴ δ' οὐδὲν ἐστὶν ἐπουσιῶδες ἐν τῇ ὀρθοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ, εἰάν οὗτοι θελήσωσι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ποθητὴ ἐνωσις πρέπει νὰ γένηται ἄνευ προτάσεων, ὁρῶν καὶ παραχωρήσεων.

Β'. Ἀλλὰ καὶ ἡ τῶν λεγομένων παλαιοκαθολικῶν μετὰ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔνωσις ἐστὶ, τὸ γε νῦν, ἀδύνατος· διότι οὗτοι ἀποσπασθέντες τῆς ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας καὶ ἰδίαν κοινότητα πῆξαντες, εἰσήγαγον εἰς αὐτὴν μεταρρυθμίσεις, οἷον τὴν κατάργησιν τῆς ἐξομολογήσεως καὶ τῆς νηστείας, καθιστώσας ἀδύνατον οἰανδήποτε προσέγγισιν· ἔπειτα χαρακτηρίζει αὐτοὺς ἀναποφάσιστόν τι, καὶ οὐκ οἶδασιν εἰς τίνα τῶν Ἐκκλησιῶν θέλουνσι νὰ προσκολληθῶσιν· ὅθεν καὶ ἀρξάμενοι διαπραγματεύσεων περὶ ἔνωσεως μετὰ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἔπραξαν ταῦτο συγχρόνως καὶ μετὰ τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Τὸ τοιοῦτο δ' ἀναποφάσιστον πνεῦμα ἐκπροσωπεῖ ἡ ἀπὸ τοῦ 1893 ἐν Βέρνη τῆς Ἑλβετίας ἀρξαμένη ἐκδίδοσθαι «Διεθνῆς Ἐπιθεώρησις τῆς θεολογίας». Πρὸς δὲ δυσχερῇ καθιστᾷ τὴν μεθ' ἡμῶν ἔνωσιν αὐτῶν ἡ ἐπὶ ἡμεῖς, ἢν ὑφίστανται ἐκ τε τῶν ρωμαιοκαθολικῶν καὶ τῶν διαμαρτυρουμένων, ὧν ἐν μέσῳ διατελοῦσιν. Ὅταν ἀπαλλαγῶσι τῆς ἐπηρείας ταύτης καὶ μὴ προβάλλωσιν ὡς βάσιν τῆς μεθ' ἡμῶν ἔνωσεως συνθήκας καὶ παραχωρήσεις, καὶ εἰλικρινῶς ἀποδεχθῶσι τὴν διδασκαλίαν ἡμῶν, τὴν τε δογματικὴν καὶ τὴν κανονικὴν, τότε μόνον ἡ εὐκταία καὶ ποθητὴ ἔνωσις γενήσεται πρὸς χαρὰν ἡμῶν.

Γ'. Περὶ δὲ τοῦ ἡμερολογίου, καίτοι οἱ τὸ ζήτημα τῆς καταμετρήσεως τοῦ χρόνου μελετήσαντες ἐπιστήμονες, τινὲς μὲν εἰσιν εὖνοι τῷ ἡμετέρῳ, ἄλλοι δὲ τῷ ἐτέρῳ συστήματι, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωμουνίας φρονεῖ καὶ ἐξαιτεῖται ὅπως μένωμεν ἐν τῷ καθεστῶτι, τὸ μὲν διότι ἡ μεταρρυθμίσις τοῦ ἡμερολογίου προσκρούσει εἰς κανονικὰς διατάξεις καὶ προξενήσει στενοχωρίαν τινὰ, τὸ δὲ διότι οὐδὲ τῷ δακτύλῳ ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ θίξωμεν ἀποφάσεις ἀπρηχαιωμένας, περιποιούσας δόξαν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν.

Δ. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας, χαρακτηρίζουσα τὰ ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος πρὸς μελέτην προτεινόμενα ζητήματα ὡς σπουδαῖα καὶ μεγίστην σημασίαν ἔχοντα διὰ τὸν βίον τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἐν γένει, φρονεῖ τὰ ἑξῆς.

Α'. Ἐν μὲν τῇ πίστει αἱ αὐτοκέφαλοι Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἴστανται στερεῶς, ἡ δ' ἀμοιβαία ἀγάπη αὐτῶν καὶ συμφωνία ἀνάγκη νὰ ἀπεικο-

νίζηται ἐν τῇ ἐκάστοτε καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἀδελφὰς Ἐκκλησίας ἀνακοινώσῃ πάντων τῶν ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ καὶ θρησκευτικῷ βίῳ ἐκάστης τούτων συμβαινόντων πρὸς ἀμοιβαίαν ἠθικὴν ὑποστήριξιν. Εἰς δὲ τὴν ἀμοιβαίαν τῶν ἀγίων Ἐκκλησιῶν ἀγάπην καὶ στενοτέραν σύσφιγξιν μεγάλως ἤθελον συντελέσῃ, καὶ ἀραιῶς ἐτι γιγνόμεναι, αἱ συναντήσεις καὶ ἀνταλλαγὰι γνωμῶν ἀντιπροσώπων ὅλων τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἐναλλάξ ἐν ταῖς ἑδραῖς τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν. Ὅπως δὲ ἡ ὀρθόδοξος ἡμῶν πίστις στερεωθῇ καὶ τὸ ἐχθρικὸν καὶ ὀλέθριον πνεῦμα τοῦ αἰῶνος τούτου ἀποκρουσθῇ, ἀνάγκη πρῶτον μὲν ἡ πίστις ἡμῶν νὰ διδάσκηται καταληπτῶς παντὶ ὀρθοδόξῳ ἐν τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ, ὥστε πᾶς χριστιανὸς νὰ θραύῃ ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς πίστεως αὐτοῦ τὰ κύματα πάσης σοφιστείας, δεύτερον δὲ νὰ μεταφράζωνται τὰ σπουδαιότερα τῶν συγγραμμάτων τῶν ὑπεραπολογουμένων τῆς ἀγίας ἡμῶν πίστεως, ἐν οἷα δὴποτε ἐθνικῇ φιλολογίᾳ καὶ ἀν' ἀνεφαίνοντο ταῦτα, ὅπως ἐκάστη τῶν Ἐκκλησιῶν δύνηται νὰ ἐπωφεληθῇ ἐξ αὐτῶν.

Β'. Εὐχαρίστως ἀποδέχεται τὴν πρὸς ἔνωσιν μετὰ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπιθυμίαν τῶν παλαιοκαθολικῶν, οἵτινες ἀποκηρύττοντες πᾶν τὸ προκαλέσαν τὴν διαίρεσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀσπαζόμενοι πάντα τὰ διὰ τῶν ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων θεσπισθέντα, ἴστανται ἐπὶ βάσεως ὑγιοῦς, ἐφ' ἧς δυνατόν προβῆναι καὶ εἰς ἐπίσημον καθορισμὸν τῶν λεπτομερειῶν τῆς ἔνωσεως αὐτῶν μετὰ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ ἔνωσις αὕτη δύναται νὰ διεξαχθῇ μόνον, ἐὰν τὰ δόγματα τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας διαφυλαχθῶσιν ἐν τῇ οὐσίᾳ καὶ τῇ ἀκεραιότητι αὐτῶν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν τέλει τῶν μυστηρίων καὶ τῶν ἱεροτελεστιῶν καὶ εἰς αὐτὴν ἐπὶ τὴν λειτουργίαν, δεόν νὰ διατηρηθῇ τὸ ἐξωτερικὸν αὐτῶν μέρος, ἐφ' ὅσον τοῦτο παρουσιάζει προφανῆ ἐκφράσιν τῶν δογμάτων· τοὺς δ' ἄλλους τύπους, οἵτινές εἰσιν οὐχὶ ἀμεσος ἐκφρασις τῶν μυστηρίων καὶ τῶν δογμάτων, δύναται πᾶσα Ἐκκλησία νὰ τηρήσῃ συνωδὰ τοῖς κρατοῦσι παρ' αὐτῇ ἐθίμοις καὶ διατάξεσιν. Ἐπομένως οὐδὲν ἔχομεν δικαίωμα νὰ ἀπαιτῶμεν παρὰ τῶν παλαιοκαθολικῶν ὅπως ἀπαρνηθῶσι καθ' ὅλοκλήριον τὸν πρότερον αὐτῶν ἐκκλησιαστικὸν βίον καὶ ἀποβάλωσι τὸ φαινόμενον μέρος τοῦ βίου τούτου,

ἐφ' ὅσον οὐδὲ ταῦτα φέρουσι βλάβην εἰς τὴν οὐσίαν τῶν δογμάτων καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τῆς μεθ' ἡμῶν ἐν τῇ πίστει ἐνώσεως. Τὸ δὲ περὶ τῶν παλαιοκαθολικῶν εἰρημένον πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ πάσης ἄλλης Ἐκκλησίας, κεχωρισμένης ἡμῶν καὶ ἐκζητούσης τὴν μεθ' ἡμῶν ἐνωσιν.

Γ'. Προκειμένου δὲ περὶ τοῦ ἡμερολογίου, ἐπειδὴ οὔτε τὸ γρηγοριανὸν οὔτε τὸ ἰουλιανόν ἐστὶν ἀκριβὲς ἐν τῇ ὑπολογίσει τοῦ χρόνου, τὰ δ' ἐπιζήμια ἀποτελέσματα τῆς ἀνακριβείας ταύτης εἰσὶν ὀφθαλμοφανῆ, αὐτόδηλος τυγχάνει ἡ ἀνάγκη ἵνα ἡ τοῦ ἡμερολογίου ἀνακρίβεια αὕτη ἐκποδῶν γένηται, καθιερωθῇ δ' ὁρθὸς τοῦ χρόνου ὑπολογισμὸς ὑπ' ἀνδρῶν εἰδικῶν οὕτως, ὥστε τὸ ἅγιον Πάσχα καὶ ἅπασαι αἱ μετ' αὐτοῦ συνδεδεμέναι ἐορταὶ νὰ ρυθμισθῶσι κατὰ τρόπον ὅλως ἀνταποκρινόμενον εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐκφράζει δὲ τὴν πεποιθήσιν ὅτι δυνατόν καὶ ὁ χρόνος καλῶς νὰ ὑπολογισθῇ, καὶ τὸ θρησκευτικὸν καὶ κανονικὸν μέρος τοῦ χριστιανικοῦ ἡμερολογίου νὰ τηρηθῇ.

6. Ἡ ἀπάντησις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Μαυροβουνίου συμπίπτει καθ' ὅλα τὰ σημεῖα μετὰ τῆς ἀπαντήσεως τῆς ἀγιωτάτης Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας, καὶ διὰ τοῦτο οὔτε χρῆζει, νομίζομεν, ἰδίας ἀναλύσεως.

ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ ΕΥΛΑΒΩΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΩΝ

Ἐκ προηγουμένων σχετικῶν δημοσιευμάτων γνωστὸν ἐστὶ τοῖς ἀναγνώσταις τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τὸ ὄνομα τῆς παρὰ τὴν Πετρούπολιν νεοσυστάτου ἱεραποστολικῆς μονῆς τῆς Ἀναστάσεως, ἧς ἱδρυτῆς καὶ ἡγούμενος τυγχάνει ὁ ζηλωτὴς συνοδικὸς ἱεραπόστολος Ἀρσένιος. Ὅποιων αἰσθημάτων σεβασμοῦ καὶ ἀκραιφνοῦς υἱικῆς ἀγάπης πρὸς τὴν καθ' ἡμᾶς μητέρα Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ πρὸς τὴν ἑλληνικὴν ἐν γένει ἐν Ἀνατολῇ Ἐκκλησίαν ἐμφορεῖται ὁ εὐσεβὴς καὶ ζηλωτὴς οὗτος ρώσσος κληρικὸς, ἐπεμαρτύρησε πρὸς τοῖς ἄλλοις διὰ τῆς πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα θερμῆς αὐτοῦ ἀπὸ 4 μαρτίου παρελθόντος ἔτους ἐπιστολῆς, δι' ἧς μετὰ ζωντῆς χαρᾶς ἀνήγγειλε τὴν ὁμόθυμον ἀπόφασιν τῶν ἀδελφῶν τῆς μο-

νῆς περὶ περιφορᾶς δίσκου καὶ συλλογῆς συνδρομῶν ἅπαξ τοῦ ἔτους, κατὰ τὴν κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας, ὑπὲρ τῶν πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἀναρτήσεως ἐν τῷ ναῷ τῆς μονῆς κιβωτίου ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ ἱεροῦ σκοποῦ.

Τοῦ ζηλωτοῦ τούτου ρώσσου κληρικοῦ πνευματικὸν ἀνάστημα καὶ τῆς ὑπ' αὐτὸν ἱερᾶς μονῆς ἀδελφὸς ἐκ τῶν λογιωτέρων καὶ διαπρεπεστέρων τυγχάνει καὶ ὁ ἐνταῦθα ἀπὸ τινων ἐτῶν ὡς βοηθὸς τοῦ πανοσιολογιώτατου καὶ ρέκτου ἀρχιμανδρ. τῆς Ρωσικῆς αὐτοκρ. Πρεσβείας κ. Ἰωνᾶ διακονῶν ὁσιολογιώτατος ἱερομόναχος κ. Παῦλος, ἀπόφοιτος τῆς Θεολογικῆς ἀκαδημίας τῆς Πετροπόλεως, κληρικὸς κόσμιος καὶ διὰ πολλῶν προσόντων πεπροικισμένος, πολλὰ ἤδη μετὰ τοῦ γενναϊοφρονος πανοσιολογιώτατου ἀρχιμανδρίτου κ. Ἰωνᾶ καὶ γράψας καὶ πράξας εἰς διαφώτισιν τῆς δημοσίας γνώμης ἐν Ρωσσίᾳ περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς πρὸς ἀνασκευὴν ἐπιπολαίων δημοσιευμάτων ἀναφαινομένων ἀτυχῶς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐν τῷ τύπῳ πρὸς διαστοφὴν τῆς ἀληθείας καὶ δηλητηρίασιν βαθμιαίαν τῆς δημοσίας γνώμης ἐπὶ βλάβῃ μεγάλῃ ὑψηλοτέρων συμφερόντων. Ὁ εὐσεβὴς λοιπὸν οὗτος κληρικὸς βλέπων ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰς γενναίας καὶ ἀξιοζήλους προσπάθειας, αἵτινες ἀπὸ τῆς ἀνόδου τοῦ δευτέρου εἰς τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κ. Ἰωακείμ τοῦ Γ' καταβάλλονται καὶ πάλιν πρὸς ἐξωραϊσμὸν ἐκ τῶν ἐνόντων τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου καὶ τοῦ ναοῦ καὶ θέλων ἵνα καὶ αὐτὸς, ὡς ὁ σεβαστὸς αὐτοῦ γέρων, ἐπιμαρτυρήσῃ διὰ τινος αὐτοῦ δείγματος τὴν πρὸς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίαν εἰλικρινῇ αὐτοῦ ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν, ἐγὼν πρό τινος, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς πανηγυρισθείσης διακοσιοστῆς ἐπετηρίδος τῆς ἰδρύσεως τῆς περικαλλοῦς πρωτενούσης τῆς μεγάλης ὀρθοδόξου Ρωσικῆς αὐτοκρατορίας, ἵνα διενεργήσῃ ὅλως αὐτοπροαιρέτως καὶ αὐθορμήτως συνδρομὰς προαιρετικὰς ὑπὲρ τοῦ καλλωπισμοῦ τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ, συλλέξας ἐν ὀλιγίστῳ διαστήματι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὑπὲρ τὰ τρισχίλια ρούβλια, ὧν τὰ χίλια συνεισήνεγκεν ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Πετροπόλεως καὶ Λαδόγης κ. Ἀντώνιος, οὗ πασίγνωστα τὰ ἀγνὰ καὶ ὑψηλὰ φιλάδελφα φρονήματά καὶ αἰ-

σθήματα. Ἡ εὐσεβὴς αὕτη καὶ μετὰ μεγάλης
χριστιανικῆς μετριοφροσύνης διεξαχθεῖσα φι-
λάδελφος συνδρομή, ἐπαίνου παντός καὶ ἐξίρ-
σεως ἀνωτέρα οὐσί, ἐπεσπάσατο τὴν εὐαρέ-
σκειαν καὶ τὰς εὐχαριστίας τῆς Α. Θ. Παναγιό-
τητος πρὸς τε τὸν διενεργήσαντα αὐτὰς ὅσω
λογιώτατον ἱερομόνιχον κ. Παῦλον καὶ πρὸς
τοὺς φιλεὺς τεβῶς συνεισενεγκόντας. Τὸ χρηματι-
κὸν τοῦτο ποσὺν γένηται ὑτάχει τὸ γεννῶν ἰναχοι-
σιμοποιηθῇ εἰς κατασκευὴν μεγαλοπρεπῶν ἀρ-
γυρῶν λαυράκων, ἀντὶ τῶν νῦν ξυλίνων, διὰ τὰ
ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ φυλαττόμενα ἱερὰ λεί-
ψινα τῆς ἀγίας Εὐφημίας, τῆς ἀγίας Θεοφανούς
καὶ τῆς ἀγίας Σολομονῆς, πρὸς ᾧ τοιαῦτος
προσέρχεται καθημερινῶς καὶ ἐκ τῆς ὁδοδό-
ξου Ρωσσίας ἀριθμὸς εὐσεβῶν πρὸς κλητῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

**Αἱ ἀπαντήσεις τῶν αὐτοκεφάλων ὀρθο-
δόξων Ἐκκλησιῶν.**—Ἐν τῇ τῆς π. τρίτης
συνοδικῇ συνεδρίᾳ, γενομένης σκέψεως ἐπὶ τῶν
προηγουμένως ἀναγνωσθεισῶν ἀπαντήσεων τῶν
ὀρθοδόξων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν ἐγ-
κύκλιον τοῦ οἴκου. Πατριαρχείου, ἐνεκρίθη
πρῶτον ἡ ἐν περιλήψει ἔκδοσις τῶν εἰρημέ-
νων ἀπαντήσεων, τοῦθ' ὅπερ ἐν τῇ οἰκείᾳ σελίδι
τοῦ παρόντος φύλλου βλέπει ὁ ἀναγνώστης ἡμῶν,
δεύτερον ἡ ἔκδοσις πασῶν ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλλα-
δίῳ, οὗ ἀντίτυπον ἀποσταλήσεται ἐκάστη τῶν
Ἐκκλησιῶν, καὶ τρίτον ἡ εἰς τὸ φυλλάδιον τοῦ-
το ἐπισύναψις τῆς γνώμης τοῦ οἴκου. Πα-
τριαρχείου ἐπὶ τῶν προβληθέντων ζητημάτων,
ἐκδοθησομένης καὶ ἐν ἰδίῳ φυλλαδίῳ.

Πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία.—
Χθὲς, ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θε-
οτόκου, πανηγυρίζοντος τοῦ ἐν Σταυροδρομίῳ
ἱεροῦ ναοῦ τῆς Παναγίας, ἐτελέσθη ἡ εἰθισμένη
ἱερὰ λειτουργία, συλλειτουργούντων τῇ Α. Θ. Π.
τῷ οἴκου. Πατριαρχικῇ τῶν σεβασμ. μητρο-
πολιτῶν Ἐφέσου, Κυζίκου, Θεσσαλονίκης, Ἰκο-
νίου, Μιτυλήνης, Διδυμοτείχου, Εἰάνθης, Βοδε-
νῶν, Βελεγράδων καὶ Καλλιουπόλεως. Ἐν τῷ
ἱερῷ ναῷ παρῆσαν οἱ ἐξοχ. πρεσβευταὶ Ρωσσίας
κ. Ι. Ζηνόβιεφ μετὰ τοῦ β' γραμματέως κ. Στσερ-
κάτσκυ, Ἑλλάδος κ. Ι. Γρυπάρης μετὰ τοῦ γενι-

κοῦ προξένου κ. Ἐπαμ. Φίλωνος καὶ Μαυροβου-
νίου κ. Ι. Ματάνοβιτς, πλήθους ἀπείρου ἐκκλη-
σιασθέντος. Μετὰ τὴν ἱερὰν λειτουργίαν ἡ Α. Θ.
Π. μετὰ τῶν συλλειτουργούντων ἀρχιερέων πα-
ρεκάθησεν εἰς γεῦμα, τὸ ὅποιον παρέθηκεν ὁ
ἐρίτιμος κ. Ε. Εὐγενίδης.

Χειροτονία Νευροκοπίου.—Οἱ πανιερώτα-
τοι μητροπολίται Σερρών κ. Γρηγόριος καὶ Ἐλευ-
θεροπόλεως κ. Πανάρετος καὶ ὁ θεοφιλ. ἐπί-
σκοπος Πολυανῆς κ. Παρθένιος τηλεγραφικῶς
ἠγγείλαν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι τῇ (16 μεσοῦντος) κυ-
ριακῇ ἐτέλεσαν τὴν χειροτονίαν τοῦ μητροπολί-
του Νευροκοπίου κ. Θεοδωρήτου ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ
τῆς μητροπόλεως Σερρών ἐν μέσῳ πολυπληθε-
στάτου ἐκκλησιάσματος. Ὡσαύτως καὶ ὁ χει-
ροτονηθεὶς τηλεγραφικῶς ἀγγείλας τοῦτο τῇ Ἐκ-
κλησίᾳ ὑπέβαλεν αὐτῇ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας
καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην ἐπὶ τῇ προαγωγῇ αὐτοῦ.

Μητρόπολις Κυζίκου.—Τῇ τετάρτῃ ἀφίκετο
εἰς βασιλεύουσαν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Κυ-
ζίκου κ. Ἀθανάσιος προὔπαντηθεὶς ἐκ μέρους
τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὑπὸ τοῦ ἱερολογ. δευ-
τερεύοντος. Τῇ πέμπτῃ δὲ μετὰ τὸ Μ. μῆνυμα,
ἐποιήσατο τὴν νενομισμένην τελετὴν τῆς εὐχα-
ριστίας. Τὴν Α. Σεβασμιότητα αὐθημερὸν πρὸς
ἐσπέρας ἀντεπεσκέψατο ἡ Α. Θ. Π. ἐν τῇ οἰκίᾳ
τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Διδυμοτείχου κ. Φι-
λαρέτου.

Γενναϊὸν δωρεά.—Ὁ ἐν Καίρῳ τὰς δια-
τριβὰς ποιούμενος ἐξοχ. καὶ φιλογενὴς Νικόλαος
Τσιγαδᾶς πασᾶς ἠγαθύνθη νὰ πέμψῃ τῇ Α. Θ.
Π. τῷ οἴκου. Πατριαρχικῇ τετρακοσίας ἀγ-
γλικὰς λίρας ὅπως διαθέσῃ αὐτὰς ὡς ἠθελε νο-
μίση λυσιτελέστερον καὶ ἐπιωφελέστερον ὑπὲρ
τῶν κοινωφελῶν ἔργων τῶν Πατριαρχείων. Ἡ
γενναία αὕτη δωρεά τῆς Α. ἐξοχότητος τοῦ φιλε-
λεήμονος καὶ φιλαγάθου ἀνδρός εὐμενῶς ἀπο-
δεκτὴ γενομένη ἐπεσπάσατο θερμὰς πρὸς αὐτὸν
εὐχαριστίας καὶ τὰς εὐλογίας τῆς Α. Θ. Πανα-
γιότητος. Τὸ φιλογενὲς τοῦτο παράδειγμα τοῦ
ἐξοχ. Νικολάου Τσιγαδᾶ πασᾶ εἴθε νὰ εὕρῃ καὶ
ἄλλους μιμητὰς πρὸς ἀνακούφισιν τῶν πολλα-
πλῶν καὶ ἐπείγουσων ὑλικῶν ἀναγκῶν τῆς μη-
τροπόλεως Ἐκκλησίας.

Εὐσεβὴς δωρεά.—Ὁ προϊστάμενος τῆς ἐν
τῷ χωρίῳ Μονάενκι τοῦ ρωσικοῦ κυβερνείου
Τούλης ἱερεὺς Νικόλαος Νικόλσκη, εὐσεβῇ τεκ-

μηριῶν ὡς λειτουργὸς τῶν μυστηρίων τῆς θείας χάριτος αἰσθήματα, ἀπέστειλεν ἐσχάτως ἐξ ὀνόματος πάντων τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου, διὰ τοῦ ἐν τῇ παρ' ἡμῖν ρωσικῇ πρεσβείᾳ πανοσιολογιωτάτου ἀρχιμανδρίτου κ. Ἰωνᾶ, τοῦ καλλίστου τούτου καὶ ὀρθοφρονεστάτου τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τέκνου τοῦ ἀείποτε ὑπὲρ τῶν ἀγνῶν αὐτῆς δογμάτων καὶ θεσμίων ὑπερμαχοῦντος, ρούβλια ἑκατὸν παρακαλῶν ὅπως ἀποσταλῇ αὐτῷ ἀγίασμα ἐκ τοῦ ἀγιάσματος τῆς ἱερᾶς μονῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ ἀγία εἰκὼν παριστῶσα τὴν Θεομήτορα καὶ τὰ ἐν τῇ ζωορρύντῃ πηγῇ θαυμάσια αὐτῆς. Μερίμνη τῆς Α. Θ. Π. τὰ ζητηθέντα ὑπὸ τοῦ εὐσεβοῦς ἱερέως, παρασκευασθέντα ἐπιμελῶς, διεβιδάσθησαν αὐτῷ μετὰ τῶν πατριαρχικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν καὶ τῶν ἐπαίνων διὰ τὰ εὐσεβῆ αἰσθήματα καὶ τὸ χρηστὸν αὐτοῦ παράδειγμα.

Διορισμοὶ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν Πατριαρχείων. — Τοῦ δευτερεύοντος τῶν Πατριαρχείων ἱερολογ. κ. Παρθενίου Βαρδάκα προσληφθέντος, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ἐπινεύσας εἰς τὴν νέαν ταύτην ὑψηλὴν διακονίαν τοῦ τέως δευτερεύοντος, διώρισε τῷ παρελθόντι σαβδάτῳ δευιερεύοντα τὸν τέως τριτεύοντα τῶν Πατριαρχείων ἱερολ. κ. Βενιαμὴν καὶ τριτεύοντα τὸν τέως ἐκ τῶν διακόνων αὐτοῦ καὶ χρέν δευτέρου γραμματέως τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας ἐκπληροῦντα ἱερολ. κ. Ἰερόθεον Ἀνθουλίδην, καὶ πατριαρχικὸν διάκονον τὸν τέως ἀρχιδιάκονον τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Τραπεζοῦντος ἱερολογ. κ. Ἀθηνάγοραν.

Ἅγιον Ὅρος. — Ὁ νέος ἡγούμενος τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος τῆς Ρωσικῆς κ. Νήφων διὰ γράμματος αὐτοῦ, ἀναγνωσθέντος ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τοῦ παρελθόντος σαβδάτου, ἀγγέλλων τὸν θάνατον τοῦ ἡγουμένου αὐτῆς αἰοδίμου Ἀνδρέου, γνωστοποιεῖ καὶ τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ.

Μονὴ Φανερωμένης. — Ὁ εἰς τὴν πατριαρχικὴν σταυροπηγιακὴν μονὴν τῆς Θεοτόκου Φανερωμένης πρό τιнос μεταδὰς ἐξαρχικῶς ἐλλ. κ. Ἀρμόδιος Χαμουδόπουλος, Α' γραμματεὺς τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας, ὑπέβαλε σχετικὴν ἐκθεσιν. ἐν ᾗ ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐκτίθησι τὴν ἐνεστῶσαν οἰκονομικὴν κατάστασιν τοῦ εὐαγοῦς σκηνώμα-

τος, ἀφ' ἑτέρου δ' ὑποδείκνυσι τὰ ληπτέα πρὸς βελτίωσιν αὐτῶν μέτρα.

Ἡ ἱερὰ Σύνοδος μετὰ τὴν ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς π. τρίτης ἀνάγνωσιν τῆς εἰρημένης ἐκθέσεως ἀνέβαλε τὴν ἐπ' αὐτῆς ἀπόφασιν εἰς ἐπομένην συνεδρίαν.

Ἐθνικὸν Ὁρφανοτροφεῖον ἐν Πριγκή-πω. — Κατὰ τὴν προχθεσινὴν τῆς ἐφορίας αὐτοῦ συνεδρίαν, παρόντων τῶν ἄρτι ἐκλεγέντων μελῶν, ἦτοι τῶν ἐξ. Γιάγκου βέν Ἰωαννίδου, Ι. Χατζοπούλου, Α. Καζανόβα, Ψάθην καὶ Α. Μάγκου ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. σεβασμ. τοῦ μητροπολίτου Διδυμοτείχου κ. Φιλαρέτου, ἐνεκρίθη ἡ ἐκτύπωσις τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Ὁρφανοτροφείου τούτου, τὰ δὲ καθήκοντα τοῦ μὲν διευθυντοῦ ἀνετέθησαν ὀριστικῶς τῷ ἀξιοτίμῳ κ. Κ. Ψωμάδῃ, τοῦ δὲ γραμματέως τῷ ἐλλογίμῳ κ. Ἀντ. Ἀριστοκλεῖ, υἱῷ τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ τῆς φιλοσοφίας ἐν τῇ Μ. τοῦ Γ. Σχολῇ Ἰωάννου Ἀριστοκλέους.

Πατριαρχικαὶ προσδρήσεις. — Ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὁ ἱερολ. τριτεύων κ. Ἰερόθεος ἐπισκεψάμενος τῇ π. κυριακῇ τὴν Α. Θ. Π. τὸν πατριάρχην πρῶν Κωνσταντινουπόλεως κ. Ἀνθιμον τὸν ἀπὸ Λέρου ἀσθενοῦντα, ὡς ἐγράψαμεν, καὶ νοσηλευόμενον ἐν τῇ ἐν Πέραν οἰκίᾳ τῶν ἀνεψιῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν Παπακωστῇ, διηρώτησε καὶ αὐτῇς τὰ περὶ τῆς ὑγείας αὐτοῦ ἅμα δὲ διεβίβασε τὰς ὑπὲρ ταχείας ἀναρρώσεως αὐτοῦ ἀδελφικὰς εὐχὰς τοῦ παναγ. οἰκουμ. πατριάρχου Προχθὲς δὲ ὁ Παναγιώτατος πρῶν Κωνσταντινουπόλεως κ. Ἀνθιμος ἀναρρώσας κατῆλθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐκκλησιασθεὶς ἅμα ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῶ. Εἶτα ὁ πατριαρχικὸς ἀπεσταλμένος ἐπεσκέψατο τὸν ἱατρὸν Γ. Ἀντωνιάδην καὶ συνελυσπῆθη αὐτῷ ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ἐπὶ τῷ αἰφνιδίῳ ἐν Ἑσκῇ-Σεχίρ θανάτῳ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Σπήλιου.

Ὡσαύτως ὁ ἱερολογ. δευτερεύων κ. Βενιαμὴν διηρμήνευσε τῇ π. δευτέρᾳ τὰς ὑπὲρ ἀναρρώσεως πατριαρχικὰς εὐχὰς τῷ κ. Μ. Θεοτοκᾷ, δικηγόρῳ.

Ἐπισκέψεις. — Τῇ π. δευτέρᾳ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἡ Α. Ε. ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Σερβίας κ. Γεώργιος Σίμιτς ἐν συνοδίᾳ τοῦ Α' γραμματέως κ. Χρήστου καὶ τοῦ ἐκ τῶν διερμηνέων κ. Κ. Κρούπσεβιτς. — Ὡσαύτως ἐπεσκέψαντο τὴν Α. Θ. Π. οἱ ἐρίτιμοι

τραπίζεται κκ. Α. Ζαρίφης, Θ. Μαυρογορδάτος Δ. Εὐγενίδης ὡς καὶ ἡ Α. Ε. ὁ Κωστάκης Καραθεοδωρῆς ἐφέστης, ὑποβάλων θερμὰς εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ πατρικῇ στοργῇ ἣν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ ἐπεδείξατο ἡ Α. Θ. Π.

Ἐπέτειος ὀνόματος.—Τῷ ἐν Μακροχωρίῳ διατρίβοντι πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Γενναδίῳ Ἀλεξιάδῃ, ἀρχιεραγματεῖ τῆς Ἱ. Συνόδου, ἄγοντι τῇ π. δευτέρᾳ τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἑορτήν, συνεχάρη τηλεγραφικῶς ἡ Α. Θ. Παναγιότης, οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ καὶ πολλοὶ κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ φίλοι, ὡς καὶ οἱ ἀνώτεροι πατριαρχικοὶ ὑπάλληλοι.

Τὸ ἐν Σκοπεύοις βέβηλον κίνημα.—Καθ' ἃ ἐξ ἀσφαλοῦς πηγῆς πληροφοροῦσιν ἡμᾶς, βέβηλον κίνημα ἔλαβε χώραν τῇ κυριακῇ 9 ἐνεστῶτος μηνὸς ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ ἐν Σκοπεύοις. Καθ' ἣν ὥραν ἐτελεῖτο λειτουργία ἐν αὐτῷ, ἀπονενομένη ὁμὰς ταραχοποιῶν σέρβων εἰσορμήσασα εἰς τὸν ναὸν ροπαλοφοροῦσα μεγάλῃν προὔξενεσε σύγχυσιν, θόρυβον, τρόμον καὶ ταραχὴν παρὰ τῷ ἐκκλησιάσματι, συντρίψασα ἱερὰ σκεύη, θραύσασα πᾶν τὸ προστυχόν, συλῆσασα τὸ παγκάριον τοῦ ναοῦ. Αἱ μανιώδεις κραυγαί, γράφουσιν ἡμῖν, ὁρμώντων καὶ ἐπιτιθεμένων συναναμιγνύμεναι μετὰ θρηνῶν καὶ κλαυθμῶν ἀνδρῶν, γυναικῶν, καὶ παιδιῶν, ἕκ τε τοῦ κυρίως ναοῦ καὶ τοῦ γυναικωνίτου, παρουσίαζον ὄψιν φρικτὴν καὶ ἀπερίγραπτον· πολλοὶ χριστιανοὶ ἐτραυματίσθησαν, πλεῖστοι ἐξυλοκοπήθησαν καὶ ἄλλοι ἐλιποθύμησαν. Ὁ νομάρχης, οὗ ἐπαινεῖται ἡ σύνεσις καὶ ἡ δραστηριότης, λαβὼν γνῶσιν τῆς πράξεως ταύτης ἔσπευσε μετὰ στρατιωτικοῦ ἀποσπάσματος καὶ συλλαβὼν τοὺς ταραξίας προέλαβε λυπηρότερα. Ἐκφράζοντες τὴν βαθεῖαν λύπην ἡμῶν ἐπὶ τοῖς ἀνοσίως καὶ ἱεροσύλως διαπραχθεῖσιν ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω ὁμάδος τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν ἀπονέμομεν πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν νομάρχην ἐπὶ τῇ δραστηριότητι καὶ ἔμφρονι αὐτοῦ πολιτείᾳ.

Τὸ ἐν Ζιρνόβῳ τῆς ἐπαρχίας Νευροκοπίου τραγικὸν συμβάν.—Ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἡμῶν ἐξεδώκαμεν πατριαρχικὴν ἐπιστολὴν ἀπευθυνθεῖσαν πρὸς τοὺς ἐν Ζιρνόβῳ ὀρθοδόξους κατοίκους καὶ παραμυθοῦσαν αὐτοὺς ἐπὶ τῷ τραγικῷ θανάτῳ τεσσάρων ἀδελφῶν διαπραχθέντι ὑπὸ βουλγάρων ληστανταρτῶν. Τὸ λυπηρότατον τοῦτο γεγονός, καθ' ὃς ἐκεῖθεν λαμ-

βάνομεν πληροφορίας, συνέβη τῇ 26 λήξαντος μηνὸς, ἑορτῇ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, καθ' ἣν ὥραν ἐτελεῖτο ἐν μέσῳ συρροῆς πάντων τῶν κατοίκων τῆς κωμοπόλεως ἡ θεία λειτουργία ἐν τῷ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἑορταζομένου ἁγίου τιμωμένῳ ἱερῷ ναῷ, δοξαζόντων τὸν Ἰψιστον ἐπὶ τῇ ἐν τῇ κωμοπόλει ταύτῃ ἐπιτευχθείσῃ ἀδελφικῇ ἐνώσει μετὰ τῶν ἀπὸ τῆς βουλγαρικῆς ἐξαρχίας εἰς τοὺς κόλπους τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας ἐπανελθόντων ἐνίων τῶν κατοίκων. Καθ' ἣν ὥραν ἤρξατο ἡ δοξολογία, πέντε τῶν ληστανταρτῶν βουλγάρων, ἐκ τῆς πεντηκονταμελοῦς συμμορίας, εἰσελθόντες εἰς τὸν ναὸν μετὰ ξιφῶν γυμνῶν ἤ ξαντο ἀπὸ στασιδίου εἰς στασίδιον ζητοῦντες τοὺς προὔχοντας, ὧν συνέλαβον τὸν Ζαφείριον Ἰωάννου, Νικόλαον Α. Γερμανοῦ, τὸν πρεσβύτερον υἱὸν τοῦτου Γεώργιον Ν. Α. Γερμανοῦ καὶ τὸν διδάσκαλον Κωνσταντῖνον Χρηστίδην καὶ δῖσαντες διὰ σχοινίου ἐξήγαγον ἐκ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ καὶ ἀπεκεφάλισαν πάντας ἀφοῦ πρότερον οἰκτρότατα ἠκροτηρίασαν δύο τούτων. Μετὰ τὸν ἀπάνθρωπον τοῦτον φόνον τῶν ἀνωτέρω τεσσάρων συγγενῶν πενθεροῦ, υἱοῦ, γαμβροῦ καὶ γυναικαδέλφου, ἔσπευσαν μὲν οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ τόπου φύλακες, ἀλλ' οἱ λησταντάρται ἀπῆλθον ἐγκαταλιπόντες τρεῖς ἐξ αὐτῶν φονευθέντας.

Εὐσεβὲς κληροδότημα.—Κατὰ ἀναγγελίαν τῆς εὐσεβοῦς ἐπιτροπῆς τοῦ ἐν Τζιβαλίῳ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Νικολάου, σπουδαίαν δωρεὰν κτηματικὴν ἐποίησατο, χάριν τῶν ἀναγκῶν τοῦ ναοῦ, ὁ ἀξιότιμος κ. Σεραφεῖμ Χ. Σάββα Ἰγνατιάδης, ἥτις θέλει περιέλθει εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ναοῦ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ἡ ἐπιτροπὴ τὰς θερμὰς αὐτῆς εὐχαριστίας ἐκφράζει πρὸς τὸν δωρητὴν ἐπὶ τῇ εὐσεβεῖ ταύτῃ πράξει.

Πυρκαῖα ἐν Ἑσκή-σεχίρ.—Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τοῦ π. σαββάτου ἀνεγνώσθη γράμμα τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Ἀγκύρας κ. Σωφρονίου πληροφοροῦντος τὴν Ἐκκλησίαν ὅτι ἐν Ἑσκή-σεχίρ πυρκαῖα ἐκραγεῖσα τῇ 7 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς σπουδαιότατην προὔξενεσε καταστροφὴν εἰς τὴν πόλιν, καέντων 300 ἐργαστηρίων, 7 ξενοδοχείων καὶ 10 οἰκιῶν. Ἡ προξενιθεῖσα ζημία ὑπολογίζεται εἰς 200,000 λίρας. Ταῖς προσπάθειαις τῶν κατοίκων διεσώθη ὁ αὐτόθι ἱερὸς ναὸς τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους. Ἡ Ἱ. Σύνοδος μετὰ λύπης ἐνωτισθεῖσα τὴν πλή-

ξασαν τὴν πόλιν Ἐσκή-σεχίρ καταστροφὴν παρέπεμψε τὸ γράμμα εἰς τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον, ὅπερ ἔλαβεν ὡσαύτως γινώσιν ταύτης.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐξ Ἁγίου Ὁρους τὰς ἐξῆς ἐνδικηρούσας εἰδήσεις:

Ὁ ἐνδοξότατος γενικός πρόξενος τῆς Ρωσίας ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐφιέμενος, ἐξ ἀγαθοποιῶν ὅλως αἰσθημάτων, τῆς συστάσεως ὀλιγοκλήνου θεραπευτηρίου παρὰ τῷ ρηθέντι προξενείῳ, ἐξητήσατο κατὰ τὴν ἐναγῆχος ἐνταῦθα διχμονὴν αὐτοῦ συνδρομὰς ὑπὲρ τοῦ λυσιτελοῦς τούτου σκοποῦ.

Οἱ εἰς πᾶσαν δὲ ἀγαθοεργίαν καὶ παροχὴν γεννητῶν δωρημάτων πρόθυμοι ὁσιώτατοι μοναχοὶ προσήνεγκον προφρόνως 300 λίρας Τουρκίας οἱ τῆς μονῆς Βατοπεδίου, 300 οἱ τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος τοῦ ρωσικοῦ κοινοβίου, 300 οἱ τῆς τοῦ Ζωγράφου, 200 οἱ τῆς σκήτης τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου τῆς Βατοπεδινῆς, 180 οἱ τῆς τοῦ προφήτου Ἡλίου τῆς Παντοκρατορινῆς καὶ ἄλλαι ἄλλαι μικρότεροι ποσὲς καὶ οἱ ῥῶσοι κελλιῶται. Ἁγίος ὁ σκοπὸς καὶ ἐπικινετὸν τὸ φιλόανθρωπον ἔργον.

Ὁ ἕτερος τῶν ἀπεσταλμένων κατὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ νέου ἡγουμένου τοῦ ρωσικοῦ κοινοβίου τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος κ. Νήφωνος πρίγκηψ Μουρούζης ἐπεσκέψατο τὴν ἱερὰν μονὴν τῶν Ἰσθίων, ἐν ᾗ ἐκοινωνολόγησε μετὰ τῶν προϊσταμένων πατέρων αὐτῆς περὶ τε τῶν ὑποθέσεων τοῦ ἱερωτικοῦ κελλίου τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τοῦ ὑπερθεν τῆς μονῆς πρὸς δυσμὰς ἐπὶ ὠρχίου λόφου κειμένου, καὶ ἀπὸ τεσσαρακονταετίας ὡς ἐγγιστα τοῖς ἐν αὐτῷ ἀσκουμένοις εὐσεβεσι Γεωργικνοῖς μοναχοῖς ἐκχωρηθέντος, καὶ περὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ νέου ἡγουμένου εἰς τὸ ἐν Μόσχᾳ ἱερωτικὸν μονύδριον τοῦ ἁγίου Νικολάου. Ἀτυχῶς, ἀπὸ πολλοῦ ὑφίστανται αἱ σχετικαὶ πρὸς τὸ πρῶτον ἔριδες αἱ κατὰ πολὺ ἐκ παρρησιόσεως γεννώμεναι καὶ εὐχῆς ἔργον ἤθελεν εἶναι ἂν ἐξευρίσκετο τρόπος ἀποσοβήσεως αὐτῶν, φυλασσομένων ἐκκτέρωθεν τῶν νομίμων καὶ ἀπαρχαγμάτων δικαιοματίων.

Δ. Ε. Μ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Δήλωσις

Ἐπειδὴ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν προσάγονται ὁμολογία τινὰ ἀρχαῖα ἐκ τῶν καλουμένων τοῦ Κοινοῦ καὶ αὐλικῶν, τῶν ὁποίων, ὡς ἐκ τῆς παρόδου τῶν ἐτῶν, δυσχερὲς κατέστη ἢ ὑπὸ νομικὴν καὶ πραγματικὴν ἐποψὶν ἐξε-

λεγῆς, οὐδεμία δ' εἶναι δυνατόν νὰ ληφθῇ σκέψις περὶ τούτων ἐν ὧσιν δὲν ἐξακριβωθῶσι θεόντως οὐ μόνον ἡ νομικὴ θέσις τοῦ τε Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν κατόχων ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδιότης τούτων καὶ ὑπολογισθῇ τὸ ὀλικὸν ποσόν, ἀποφάσει τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου προσκαλοῦνται οἱ ἐν χερσὶν αὐτῶν κατέχοντες τοιαῦτα ὁμολογὰ ὅπως ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ σήμερον προσαγάγωσιν αὐτὰ εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Συμβουλίου. Ἐναντίον τῶν μὴ παρουσιασθησομένων ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐπιφυλάσσεται ν' ἀντιτάξῃ τὰς ἐπὶ τῶν σχετικῶν διατάξεων στηριζόμενας νομίμους ἐνστάσεις.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 19 νοεμβρίου 1903.

ὁ πρόεδρος

† ὁ Μιτυλήνης **Κύριλλος**

ὁ Α' γραμματεὺς

Π. Α. Νικολόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ἡ Μαριγὼ Α. Ποντικοῦ, τὸ γένος Σ. Νικολῆ χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανῇ, τὰ οἰκιακὰ μετερχομένη, τέως μὲν κάτοικος Πέραν Κωνσταντινουπόλεως, ἥδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως, τὴν πρώτην διακάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2αν Εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίξ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἐαυτῆς συζύγου Διαμαντῆ Κ. Ποντικοῦ ἀνθρακεμπορίου, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανοῦ καὶ κατοικοῦ Πέραν Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ διαζύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτῆς περὶ διαζυγίου ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς. Ἡ παρούσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 14 Νοεμβρίου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρῶτος Δρυῖνουπόλεως **ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ**

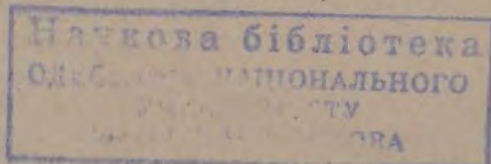
1

Ὁ γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος (δ.ν.)

Ἐπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1948

02/09/25

902670

НБ ОНУ

Л. 726404